

РЕШЕНИЕ

№ 28049

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5456** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Х. Не Х., чрез адв. Н. Г. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-000601 от 09.02.2026 г. по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена на Х. Не Х. ПАМ по чл. 171, т.1 б.„з“, „гг“ ЗДвП-временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че неправилно е приложен материалния закон. Изтъква се, че е сключена застраховка „ГО“. Релевира се нарушение на принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Моли за отмяна на процесната заповед. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява. В писмено становище са изложени подробни съображения по същество, с които поддържа жалбата и моли съда да я отмени. Претендира присъждане на разноски, съгласно списък.

Ответникът - полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по делото.

Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4472455/08.02.2026 г., срещу Х. Не Х., за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП- управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-000601 от 09.02.2026 г. по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена на Х. Не Х. ПАМ по чл. 171, т.1 б.„з“, „гг“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за това, че на 08.02.2026 г., около 11:46 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил марка Волво Х., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Х. М. Х., като автомобилът е със служебно прекратена регистрация при липса на застраховка „Гражданска отговорност“ на дата 03.02.2026 г. по чл.143, ал.10 от ЗДвП, за което е предвидено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл.175, ал.3 ЗДвП, при уведомление от Гаранционен фонд.

По делото са приети писмените доказателства, приложени към жалбата, както и доказателствата, съдържащи се в административната преписка.

Представена по делото е и застрахователна полица от 10.02.2026г., съгласно която за процесния автомобил има валидна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което са настъпили материалноправните предпоставки за служебно възстановяване на прекратената регистрация на превозното средство. Видно от представената справка от СДВР отдел „ПП“ е, че регистрацията на автомобила е служебно възстановена на 10.02.2026г., 9.58 ч.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима– подадена от надлежна страна– адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са приети ангажираните от ответника заповеди, от които по безспорен начин се установява, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв.

водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Спорът по делото се концентрира върху това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В процесния казус не е спорно, че към момента на извършване на нарушението и към момента на издаване на индивидуалния административен акт автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация.

В заповедта е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, което не е негова собственост със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП, съгласно който по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС. Предвид това в заповедта е прието, че към момента на проверката е налице фактическо основание по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 03.02.2026 г., а управлението е установено на 08.02.2026 г.

Сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". Нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност.

В случая по делото не са приложени доказателства за изпращане на уведомление на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно процесното МПС, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да установи и да докаже съществуването, към

датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не са били събрани, въпреки че в заповедта е посочен релевантния факт на уведомяването. Това обуславя материалната незаконосъобразност на процесната ПАМ.

Съдът намира, че оспорваната в настоящото производство заповед не съответства и на целта на закона. В случая е установено, че към датата на извършване на нарушението /08.02.2026 г./ и на датата на издаване на ЗППАМ /09.02.2026 г./ автомобилът е бил deregистриран, като на дата 10.02.2026г. е извършена служебна промяна на регистрацията на МПС – служебно възстановяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна „Гражданска отговорност“.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона– да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. Заповедта е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото на следващия ден след издаване на ПАМ на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Принудителните административни мерки, каквито по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ) ЗДвП са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат, който в случая законът цели - осигуряване безопасност на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга- прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. В случая нарушението е своевременно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена /ex lege/, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност". Видно от представените по делото писмени доказателства, на 10.02.2026 г.- ден след издаване на процесната ПАМ е сключена застраховка ГО, като е подновена застрахователната полица, както и според справка от ИС на МВР

служебната регистрация на автомобила е била възстановена на следващия ден след издаване на ЗППАМ. При установените факти наложената ПАМ не би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона.

Предвид горното заповедта следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподателя следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендират се разноски в размер на 5,11 евро- за държавна такса в полза на жалбоподателя, като са налични и доказателства за извършването им, ето защо в тази част претенцията следва да бъде уважена. На следващо място се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро, което съответства на положения от адвоката труд предвид фактическата и правна сложност на делото, като за ориентир се взима минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, поради което бланкетното възражение за прекомерност на ответника е неоснователно.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Не Х. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-000601 от 09.02.2026 г. по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена на Х. Не Х. ПАМ по чл. 171, т.1 б. „з“, „гг“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – С. да заплати на Х. Не Х., с ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 505,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.